

מכתב

שיעון חזק הוסיף בדרך קצרה

ל'ענין הגאון ר' משה מרדכי בן ר' יצחק הלוי שוליונגר זצוק"ל הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל MABADAF12@GMAIL.COM

דף יא מותר ללכת לידר של עכו"ם ולקחת בהמה עבדים ושפחות בתים שדות וקומים, וכותב ומעלה בערכאות שלהם שהוא כמציל מידם, רב התיר לרב חייא בר אשי לעשות מצודת דגים בחוה"מ כי הוא מעשה הדין, אך רשותו לציד עופות אסור, כי הוא מעשה אומן, רב יהודה התיר לאמי עושה התורים לעשות תנור והתיר לרבה בר עשבי לעשות נפה, ומה שנה רבה בר שמואל שלכו"ע אין עושים תנור לכחילה הוא בזמן הגשמים שממילא אינו ראוי מיד, אך ללא גשמים מותר, שהוא ראוי כבר בחוה"מ.

משנה מותר לעשות מעקה לגג ומרפסת במעשה הדין ולא במעשה אומן, ומותר לשון הסדקים ולעגל אותם במעגלה כדי וברגל לא לא במחלציים, ציר או צינור או קורה ומנועל ומפתח שנשכרו במועד, מותר לתקנם במועד, אך כדי יכוון לעשות מלאכה במועד ומותר לכבוש כבשים שיכולו לאכול מזה ככר במועד.

גמרא רב יוסף אומר שמעשה הדין הוא בהוצא דרפנא, ובברייתא שנו שצד בצידו אך לא טח בטטי.

המשנה מחילה אצל סדקים במעגלה ולכאורה כ"ש שמותר ביד ורגל, ויש לפרש במשנה ששפים הסדקים מותרים לעגל סדקים במעגלה ביד וברגל, אך לא במחלציים.

המשנה מחילה להקן ציר וצינור וכדומה ששכרו, ולכאורה ישנה ברייתא שעד ימי יוחנן כ"ה"ג היה פטיש מכה בירושלים, ומשמע שבימינו הוא תיקן לאסור, ויש לחלק שהמשנה מתירה בשל עץ שאין לו קול גדול ויוחנן כ"ה"ג אסר בשל מתכת, ורב חסדא דוחה שא"כ יאמרו שקול גדול אסור וקטן מותר, אלא במגל מותר והברייתא מוליד קול, ובמסור קטן אסור שהוא אינו מוליד קול, ורב פפא מלמך שהמשנה דברה קודם גזירה שהבייתה לאחר גזירה, ורב אשי אומר שהמשנה כדעת ר' יוסי, והבייתא כר' יהודה, שר' יצחק בר אבדימי אמר שר' יוסי היה המתיר במועד כ"ש שינוי, ורבינא אומר שהיונים והביתא נהגו להחליט במקוריה ששל הפתח בלי שינוי כ"י יוסי.

בבבא בתרין ליד לבאי נשארו הרבה דגים, ובאו אנשים לצודם, והתיר רבא למלוח מהם, ואביי מקשה שבמשנתנו הותר רק כבשים שיכולו לאכול מהם במועד, אמר רבא שגם הם יוכלו לאכול מהם בהסתר המלח מהם, כמו שעשו לשמואל שאכל אחר שרחצו הממלח'ס פעמים, וכן רבא הגיע לירש גלותא ורחצו ס' פעמים ואכל, וכשבר הגיע לבית בר שפיר רביאוי לו דג שהיה שליש מבושל ושליש מלוח ושליש צלוי ורב אמר שהמלך לא אדא הצייד שהגזי שנהא סמך לסירחון הוא מעולה יותר משעשע שניצוד, ועוד אמר ורב שצולים העג באחיו דהיינו במלח, ואח"כ רוחצים אותו באביו המים, ואוכלים אותו במועד והיינו בציר, ושויתם עליו אביו, מים, ועוד אמר אדא שאחר אכילת דג שחללים או תלבש בגנו בהלכה ולא ישר מיד, ועוד אמר אדא שאחר אכילת דג שחללים וחלב ישתה מים ואם לא שיכר ולא יין.

עמוד ב מי שהפך זיתו וקרר לו אבל או אונס או שהטעוהו פועלים, לר' יהודה מותר לו לטעון קורה באשנה וינה לאחר המועד, ולר' יוסי מותר לו לזלף ולגמור ולגוף כדרכו. **גמרא** המשנה מתחילה בהגומרת במועד, ואמר רב שישא בר בר אבדי שמשמע שאלב חמור ממועד, ורב אשי אומר שהמשנה אומרת בדרך לא מיבעי, שלא רק אבל שהוא רק אסור ודברנו מותר, אלא גם במועד שהוא אסור תורה מותר במקום הפסד, ובברייתא שנו כרבי שישא שהדברים המותרים לאכל שאם היו זיתו הפוכים טוננים וכן כדו לגוף ופסדו להעלות המשנה וצמרו והעלתו מהירה, ומרביצים זיתו כשנגיעה עונת המים שלו, ור' יהודה אומר שמותר לזרוע לו שדה ניר ושדה העומדת לפשתן, אמרו לו שאם לא תזרע בכורות תזרע מאחור ואין חזק הפסד, ואם לא תזרע פשתן תזרע כמין אחר, ורשב"י אומר שאם היו זיתו הפוכים ואין שם אומן האדם מותר לו לעשות ביצנא, ועוד אמר רשב"ג שאם היה אומן לרביב או ספר או בלן לרביב הם הגולו ואין שם אומן אחר מותר לו לעשות, ואריסים והורבים וקבלנים יעשו אריסים שבילים, חמרים וגללים ספנים לא יעשו ואם הם מוחזרים ומושכרים לא יעשו, שכיר יום לא יעשה אף בעיר אחת, ואם היהת מלאכת אחרים ע"י שאין בקבלת לא יעשה, ומשמע שכ"ש שלא בקבלתו לכאורה בקבלתו יש יותר סיבה שלא יעשה אף לא כשלו, אלא יש להוסיף שבהן בקבלתו שלא בקבלתו לא יעשה, ואם היהת מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשו ובבית אחר יעשו.

למירין בר רבין לומר בר בר אבא בר רב אחא בר רב אחא בר היה צמד בקר בשותפות, וקרר מיקר אבל למר בר בר אבא, ולקח שורו הגמזל שלא יעבוד באבלותו, ואמר רב אשי אדם גדול כמותו יעשה כך, שאננם לא חשש להפסד שלא אך יש לו חלשות להפסד לא אחים, שהרי שנינו שאם מוחזרים ומושכרים אצל אחרים מותר, ויש לומר שהוא סבור שבאדם חשוב יש להחמיר.

דף י"ב שמואל אומר שהעושים מלאכה בקבלתו ע"י עכו"ם אסור בתוך החתום ומותר חוץ לחתום, ורב פפא אומר שחיון לחתום מותר רק כשאין עיר אחרת סמוכה לשם ואם יש עיר סמוכה אסור, ורב מרשיא אומר שחיון לחתום מותר רק בשבתות ויו"ט שאין מצויים שם אנשים, אך בחוה"מ שמיצו אנשים בכל מקום אסור, עבור מר וזרע בנו בית בקבלתו חוץ לחתום, ולא נכנסו אליו רב פפא ורב הונא בר חיננא, ויש אומרים שאם עצמו לא נכנס לשם ואננם שמאל התיר בקבלתו חוץ לחתום, אך הוא סבר שאדם חשוב צריך להחמיר, ואם הוא עצמו אינו ילח במלך, רב חמא התיר למסדרי השולחנות אצל ריש גליתא לעבוד לטובתו כיון שאננם לוקחים שם אלא רק רוחה בעלמא כדי שיהיה א"כ אינו נחשב מלאכה.

מותר לטבוח עם נכרי לעשות מלאכה אחר המועד אך לא יעשה במועד והעלל הוא שמה שהיה עושה יכול לומר לנכרי לעשות ומה שאסור לו לעשות אסור לומר לנכרי, וישנה ברייתא נוספת שמתיר לקבל בקבלת ממועד לעשות לאחר המועד, אך לא מדרור ושיקול לא ינה כדרכו בחול.

לא לעשות בהמה בחוה"מ, וכן אין מרביצים בכור ופסולי המוקדן שור, ור' יהודה אומר שחמורה שנתכה מותר להרביע עליה כדי שלא תצטנן, ושאר בהמות מותר להכניסן לבקרות ותרבעות מאלחין.

מיריירין שבמחנות וציראוי וכולם בשרה בשבת ויו"ט ובחוה"מ, ואם באו אשכנזי מותר, אך לא כמסיעים להם לא מוסרים להם שומר לשומר ולשומר ולשומר ויש להם שומר חזק ואם שפיר שנה או שבעה מותר לסייע להם, וכן מוסרים להם שומר לצאן, ולרבי, בשבת מותר רק עבור החזקת טובה וביו"ט עבור מונות ובחוקה"מ גם בשכר, ואמר רבי יוסף שהלכה כרבי.

משנה יני שיהיה יני בבבא וקרר לו אבל או אונס או שהטעוהו פועלים, לר' יוסי מותר לו לזלף ולגמור ולגוף כדרכו, ולר' יהודה רק יעשה לימונים, כפי שר' חיימך. **גמרא** אם המשנה היהת כותבת שנתלקן בשמן היוצא אומרים שר' יוסי לא יתיר ביין שיש בו פחות הפסד, ואם משנה היהת מבאיה שנתלקן ביין היינו אומרים שבשמן שהוא הפסד מרובה יותר גם ר' יהודה יתיר, ור' יצחק בר אבדימי שהמשנה שפוצציה שנינו במועד דברו האבד זה לא כר' יוסי שלדעתו לא צריך שינוי, ואמרו רב יוסף שהלכה כר' יוסי.

שאלו את ר' יוסי בר יצחק אם מותר להחליק חבית שיכר בחוה"מ, אמר ר' יוסי שרוב יוסף שהוא סיני פסק כר' יוסי, ולאכורה ר' יוסי דרבי ביכור ולא ביין, אמר ר' יוסי כמו שהוא התיר ביין משום הפסד, כך יתיר גם בשיכר שיש בו הפסד, שאבוי אומר שאמרו לו אומננו ששיכר כן ו' סאין מוגף ויהיה יותר מכן א' סאין שאינו מוגף.

רב חמא בר גוריא אמר בשם רב שהלכות מועד כהלכות כותים בהלכה, ומבאר רב דינאי בר גוריא כי בשם רב חמא הלכות נעקרה שהיא ללא פירות, שלא למודים זו מונו ששמואל אמר שמותר לזפת כוזא שהוא טיחה משתק את לב חבית שהוא טיחה גדולה יותר, ורב דימי מנהדרעא אמר שמותר לזפת חבית שהוא הפסד גדול, אך לא כוזא שהוא קטן יותר, ושמואל חשש שטיחה לרוב דימי חת הפסד, אבוי אומר שהלכות מועד כהלכות שבת **עמוד ב** חלק מהם פטור אבל אסור, ויש שומרים ונחמיה.

פעם קצרו במועד בערב או הונא, ורבה בר רב הונא שאל שכחוש שטוננים קמה במועד רק לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור, וכן הותר רק דבר האבד במועד ולא מה שיאבד אחר המועד, ומותר רק בתלוש אך במחובר אסור אפילו כולו אבד, אך אם אין לו מה לאכול מותר לקצור ולעמר ולדוש ולזרות ולברור ולטחון, אך לא לדוש בפרות, אמר רב הונא שבקרייתא ור' היא יתיר ולא סורבים כמותה ששנינו ורשב"ג אמר לא כל בשם ל' יוסי שרוב החלוש שמועד מותר גם במקלוש אבדו והמחובר לקרקע אסור גם כשכולו אבד, ומה שלא דשים בפרות אף שאמרו שר' יוסי א"צ שינוי, יש לומר שגם באמצע השנה לא דשים תמיד בפרות א"כ אין זה נקרא שינוי.

מותר לתקן במועד המועד ושלא לצורך המועד אסור, ואם טחן והותיר מותר, ומותר לקצוץ עצים אך לצורך המועד, ושלא לצורך המועד אסור, אם קצץ והותיר מותר, ואם החליט שיכר לצורך המועד אך שלא לצורך המועד אסור ואם רצה והותיר מותר אך לא יערים, וממה ישנה ברייתא שהותר לצורך המועד בין שיכר תמימים בין שיכר שפורים ואף שיש לו שן מותר להערים ולשתות מהתושר, ויש לומר שזה מתלוקת תנאים שיש ברייתא שלח"ק לא מערימים ולר' יוסי ברי יהודה מערימים.

עוד קצרו בחוה"מ עבור רב, ושמואל הקפיד על כך ולא בגלל שהוא חשש לדעת חבית חיה אלא שהיה קצירי חייטים שלא היה בו הפסד, ומה שקצרו עבור רב כי לא היה לו מה לאכול ולא סיימו הענין לפני שמואל, או ששמואל סובר שאדם חשוב צריך להחמיר יותר.

ר' יהודה נשיאה יצא בשבת בטבעת מתכת עם חותם אלמוג, וכן שתי מים שהימם אותם טבח גוי, ור' אמי שמע והקפיד עליו, ואמר רב יוסף שעל הצואה הטבעת אין להקפיד ששנינו בברייתא ששירים נזמים וטבעות הם ככל הכלים הגנילים בחצר, ומצד ביטול המים אין להקפיד שהרי רב אומר שדבר שנאכל כמו שהוא אין בו חשש וביטול עכו"ם, ויש לומר שאדם חשוב צריך להחמיר יותר.

רב הנאל אמר בשם רב שמותר לקצוץ דקל במועד אף שהוא צריך רק את הנסורת שלו, ואביי קילל על כך, אך רב אשי היה לו יער שגלגלי ורצה לקצוץ בחוה"מ, ואמר לו רב שילא שאף שרב התיר הרי אבוי קילל על כך, אמר רב אשי לא שמעתי כלומר שאינו סובר כך ונפל לו הקורנס וכמעט פסק את שוקו, ועוד, רב אשי את היער ולא קצץ כלום.

רב יהודה התיר לקצוץ פשתן ולחתוך כישות ולעקור שומשומים בחוה"מ, ואמר אבוי לרב יוסף שאננם פשתן ראוי לכיסוי מאכל וכשות ראוי לשיכור, אך למה ראויים שמשמשות, אמר לו רב יוסף שהם ראויים לשמן שבתוכם.

לר' ינאי היה פרדס שהגיע עת הקטף שלו בחוה"מ וקטף אותו, ושנה לאחר מכן לו הציבור שהשה את הקטף לחוה"מ, ובפוחת שנה הפקיר ר' ינאי את פרדסו.

משנה מותר להכניס הפירות מפני הגנבים, וכן מותר לפירות הפשתן מהמשרה שלא תאבד אך לא יכוון מלאכתו למועד אלא כיוון לכך יאבד. **גמרא** המכניס פירותיו יכניסם בצנעא לביתו, ורב יוסף היו לו קורות שהכניס ביום, אמר לו רב אשי ששנינו שיכניס בצנעא, ולא ר' יוסף שהצנעא שלהם היו בים כי בלילה צריך להאביר יותר אנשים ולהראי באבוקות ויש פרסום יותר.

ר' ירמיה שאל את ר' יודא אם אדם כיון מלאכתו במועד ומת האם יקנסו את בנו אחריהו,

דף י"ג אם נאמר שבזרע און כבוד קנסו את בנו אחריהו כי זה איסור דאורייתא, וכן במוכר עבדו לעכו"ם קנסו את בנו אחריהו כי כל יום מפקיע אותו ממצוות, אך כאן קנסו חכמים את האדם שכיון מלאכתו הוא אינו, או שקנסו את הממון והוא ישנו, אמר ר' יודא שיהיה להוכיח מהמשנה שהיה שהוציא קוציה שבשביעית יכול לזרעה במוצא שביעית, ואם נטיחה שזיבלה או נדיירה בשביעית לא תזרע במוצאי שביעית, ואמר ר' יוסי בר חנינא שאם נטיחה ומת, בנו יכול לזרעה, א"כ וריאם שקנסו רק אותו ולא את בנו, וה"ה בכיוון מלאכתו במועד, ואומר אבוי שמי שיטמא שטרותיו של אחר מותר לקנסו את בנו אחריהו כיון שהיוק שאינו ניכר אלא קנסו את המזיק ורק אותו קנסו ולא את בנו.

משנה לא לוקחים בתים עבדים ובהמה אלא לצורך המועד או שצאן למוכר מה לאכול. **גמרא** רבא שאל את ר' ינאי מותר בחוה"מ בשכר פעולה כשאין לו מה לאכול, אמר ר' ינאי ששנינו שלצורך מוכר שאין לו מה לאכול מותר וה"ה בפועל, ויש לדחות שזה מדובר רק על מקח ולא על שכר פעולה, ואביי הוכיח כמה שלא כותבים שטרי חוב במועד ואם אין לסופר מה לאכול מותר, א"כ וריאם שלצורך שכר פעולה התירו במועד, ורב ששת מקשה ששנינו ש'ן' אומינות מוכר עבד ספסע דהנות, חייטים ספסעים וכובסים, חייטים שהותר גם להדיטו לתפור במועד, ספר וכובסים הותרו במועד עבור הבא ממדינת הים והיוצא מבית האסורים, ואם נאמר שעבור שכר פעולה מותר במועד, א"כ תיראם לא כל המדינות שיהיה להם היתר במועד כשאין לו מה לאכול, ורב פפא הקשה שנתיר גם לבנות שהיו הותר לבנות בתולה לרה"י מפני הסכנה, ורבינא הקשה שנתיר גם לכתוב שהיו הותר לכתוב קידושי נשים וגירושין ושורבים ורב אשי מיישב שאין לדמות ערב פסח למועד שהאיסור במועד הוא משום טירחה והתירו במקום הפסד, וכן המנהג בערב פסח הוא בבוצא ההכנות ליו"ט, ולכן התירו רק דבר שהיה צורך יו"ט ולא שאר דברים.

משנה אין לפנות במועד מבית לבית אך יכול לפנות לחצירו, ולא מביאים כלים מבית האומן, ואם חושש להם יכול לפנות לחצר אחרת. **גמרא** אמנם ברישא כתוב שאין מפנין ומשמע שאסור לגמרי, ואמר אבוי בספיפא מדובר בבית שבחצר שפניה ממונ לחצירו.

רב פפא אמר שרבא שאל שכחוב במשעל שלא מביאים כלים מבית האומן, ויש ברייתא שמוליכים ומביאים כלים מבית האומן ואף שאינם לצורך המועד, וחינו לו כש"ד מותר ובחוקה"מ אסור, ואם שם הברייתא דיברה במועד ומדובר כשאינו מאמינו, וכן כתוב בברייתא שמביאים כלים מבית האומן כגון כד מהכרדו וכוס מהוגג לא אצל צמר מבית העבד ולא כלים מבית האומן, ואם אין לו מה לאכול משלם לו ומניחו אצלו ואם לא סומך עליו ניתנוהו לו ואם חושש שיגנבו יפה לחצר אחרת ואם חושש גם שם יביאנו בצנעא לביתו, אך לפי' מתורין רק מדוע מביאים מהאומן אך לא מוכן אף מוליכים אליו, ולכן צריך לחזור לתירוק הראשון שרק ב"ד מותר.

משנה מותר לתפות הקציעות בקש, ולר' יהודה גם מעבין, ומותר למוכרי פירות כסות וכלים למכור בעיצנא לצורך המועד, יצירין ודשי תבואה מותר להם לעשות לצורך המועד, ור' יוסי אומר שהם החמירו על עצמם. **גמרא** ר' חייא בר אבא ור' אסי נחלקו בשה חזיקה ור' יוחנן אדם פירוש מחפיש סוף קלוש ומעביר שזה סמין או שמחפיש זה אפילו כשמיכות אך מעביר הכונתה שעושה כמו כרי ושנה ברייתא שר' יהודה מעביר שעושה כמו כרי.

ר' יוסי אומר שהחמירו על עצמם, והסתפקו אם הכונתה שלא עשו כלל או שעשו בעיצנא, וישנה ברייתא מפורשת שמוכרי כסות מוכרים בעיצנא ור' יוסי אמר שתגרי טבריה החמירו על עצמם שלא לעשות מלאכה כ"ה, ולח"ק צדי חילוק עופות ודגים מותרים לצוד בעיצנא לצורך המועד, ור' יוסי אומר שצדי עכו החמירו שלא לצוד כלל, ולח"ק דשי יריאא חילקא טריאס וטסיני עושים בעיצנא לצורך המועד, ור' יוסי אמר שדשי ציפורי החמירו על עצמם שלא לזרוע כלל, אבוי אומר שחילקא הוא שמחלקים הגרעין לטניס, וטריאס שותקן לשלו, וטסיני שותקן לרובע, ורב דימי מפרש שחילקא הוא כוסמה, וישנה משנה שחילקא טריאס שותקן מטיאם בכל מקום, ולבאי מוכן שטיאם שהיה להם חסמה, אך רב דימי שזה כוסמה שם שייך לומר שהם טמיאם בכל מקום גם בלי הכשר, ויש לומר שמדובר שהם קלופות שולאל שנשרו מימם א"כ קלפס, וקראו להם חילקא שילקחו מהם חלק, וישנה ברייתא שנודר מהדגן אסור גם בפול המצוי כי יש ומותר בלח, ומותר באורז חילקא טריאס וטסיני ולאביי מוכן שמותר שם חתן ככר יצאו מתורת דגן, אך רב דימי שזה כוסמת קשה מדוע יצאה מתורת דגן.

רב הונא יצא למכור בשמים למכור כדרכם בחול, והקשה רב הנאנו שכחוב בברייתא שאם יש חנות הפתוחה לטניו פותח ונועל כדרכו ואם פתוחה לרה"י פותח אחת ונועל אחת ובעבר יו"ט אחרון של חג יכול להוציא ולעטר את שוקי העיר לכבוד יו"ט האחרון, ומשמע שולוא כבוד יו"ט אסור, ויש לומר שבפירות אסור שראויים גם לאחר יו"ט, אך בחבלין מותר שידועים כולם שזה לצורך יו"ט.

משנה אנשים אלו יכולים לגלח בחוה"מ: הבא ממדינת הים ומבית השביה, והיוצא מבית האסורים ומנודה שהתירו לו חכמים וכן מי שנשאל על נדרו והותר. וכן נזיר ומצורע מטמאנו לטהרות, ואנשים אלו יכולים לכבס בגדיהם בחוה"מ: הבא ממדינת הים ומבית השבי והיוצא מבית האסורים

דף י"ד וכן מנודה שהתירו לו חכמים, וכן שהנשאל על נדרו והותר, ומותר לכבס מטפחות הידים והספריים וכן מה שהטבטב בהם, וכן הזביב הכותב הנדות והזולות וכל העוללים שמוטאמא לטהרה, ושאר האדם אסורים. **גמרא** משמע ששאר האנשים אסורים בלילות כמו שאנשים משלם אסורים בתפסות ויכוסו מלבד יום ה', ואמר ר' א' שהטעם הוא שלא יכנסו מנוולים למשמרתם, וכן ברגל שלא יכנסו מנוולים לרגל.

ר' יוסי מספק ביום שחיפש אבדוהו בערב הרגל אם מותר לו לגלח ולכבס כיוון שהיה אסור קודם או שאסור כיון שיש דימוי אונסו, ואבוי אמר שלדבריו יאמרו בפסח כל וסריקין אסורים וסריקין ביותס מותרים, אמר ר' יודא שלדבריו אבוי מדוע התירו לכבס למי שיש לו רק חילוק אחד, ויש לומר ששם מותר כיון שיש הכחמה באבנטו שחוגרו על מקטורו ורק או מכבס חלקו, רב אשי למד ש' יודא הסתפק באומן שאבדו לא אבידה בעיה הרגל שכיון שהוא אומן מוכח שחיה אונס או שיבא מוכח כמו שאר המקיים במשנה א"כ אסור.

דעת ר' יהודה בברייתא שהוצא למדינת הים אסור לגלח כיון שיצא שלא ברשות, ואבוי אומר שלטיל לכיור אסור לצאת לחו"ל, ולמונותיו מותר לכיור, ונחלקו לצורך הרהור, שר' יהודה אסר שזה כטיוול חכמים מתירים שם כמנוונת, אך בברייתא נאמר שרבי מאיר שטיח ר' יהודה כשיצא שלא ברשות ודברי חכמים כשיצא ברשות, ואם נאמר שלא ברשות הכונתה לטויל, הרי אמנונו שלכו"ע אסור, ולמונות מותר לכיור" א"כ שלא ברשות הכונתה להרהור, ובסיפא כתוב שנראים דברי חכמים כשיצא ברשות, אלא לומר שהכונתה למונות כי בזה לכו"ע מותר א"כ ברייתא הכונתה להרהור וקודם אמרנו שם לחכמים אסור להרהור, ויש לומר שרבי אומר שרבי מאיר א"כ ברייתא לחכמים שנישאל ברשות והיינו לטויל, שגם חכמים עלו אלא רק להרהור, אך לטויל יודו שאסור, ונראים דברי חכמים לר' יהודה ששיצא ברשות והיינו למונות, ש' יהודה נחלק עליהם רק בהרהור אך במונות הוא מורה ומותר. **שמואל** אומר שקטן שנולד במועד מותר לגלחו במועד, שאין ביה האסורים גדול מרחם אמו, ומשמע

